

KRIJGSGEVANGEN INVALIDEN IN ZWITSERLAND.

Door bemiddeling van den Heiligen Stoel te Rome, zijn de oorlogvoerende staten overeengekomen om invalide krijgsgevangenen voor een herstellingskuur naar Zwitserland te zenden. De soldaten worden over geheel Zwitserland verdeeld. In Duitsch-Zwitserland komen Franschen en Duitschers, Belgen en Engelschen; daarentegen worden geen Duitschers naar Fransch-Zwitserland gebracht. De invaliden staan onder eigen controle; mocht een van hen naar zijn eigen land ontvluchten, dan wordt hij door zijn regeering weer aan Zwitserland uitgeleverd. De foto's die wij hier op deze pagina brengen, demonstreeren de ontvangst der invaliden in Zwitserland. — Hierboven de aankomst van Fransche en Belgische soldaten.

De Hoop en zijn schoonzuster hadden hevige ruzie gehad, waarbij hij haar verweet dat zij de flirtation met den avonturier had geanimeerd. . . ."

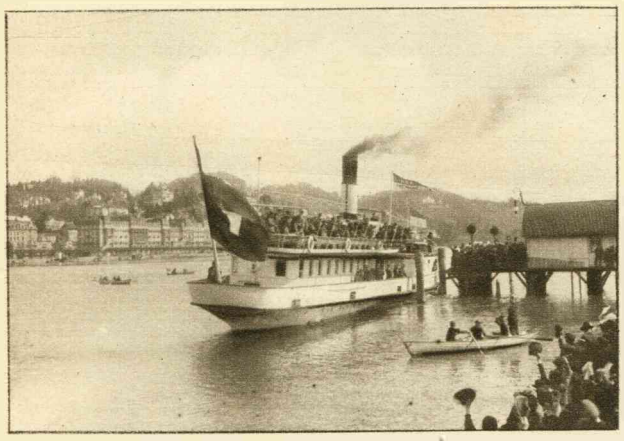
„Zoo'n flesschentrekker moet het lef hebben om hier te komen. Ik laat hem door den eersten den besten kantoorlooper mijn deur uitgooien," zeide De Hoop toen zijn schoonzuster hem vertelde dat hij een bezoek van den Prince zou krijgen. Hij was zoo woedend geworden, dat hij zijn aangenomen deftigheid geheel vergat en zich op de meest onparlementaire wijze uitdrukte.

Mevrouw De Hoop, een zachtaardige vrouw, die gebukt ging onder het parvenu-achtig gedoe van haar man, leed in stilte om het verdriet van Maria, die alleen om haar nog in huis bleef.

Een maand na den terugkeer van zijn dochter uit Napels ontving De Hoop op zijn bureau een anoniemen brief, die hem hevig deed ontstellen.

De inhoud was in het Fransch gesteld en getypt:

„De avonturier, die de brutaliteit had te Napels op uw dochter verliefd te worden en die door U gewogen en te licht bevonden werd, zal U over een uur na ontvangst van dit schrijven bezoeken.

KRIJGSGEVANGEN INVALIDEN IN ZWITSERLAND.

Duitsche invaliden die Luzern verlaten om naar Brunnen te gaan.

Hij kon het wel direct doen zonder eenige voorkennis, maar daarvoor is hij te veel gentleman.

Hij hoopt dan ook dat U over een uur van den schrik bekomen zult zijn.

Hij geeft U tevens den raad hem te ontvangen, want indien U dit niet doet, beteekent dit voor U alleen maar een uitstel van executie of een zelfmarteling.

Mijn wraakneming kan niemand zoo goed treffen als zoo'n egoïstisch mensch als U is. Want egoïstisch moet U in hooge mate zijn, anders zou U Uw dochter niet voor wat stoffigen half versleten adeldom willen verkoopen!

Mijn wraak zal U geen lichamelijke wonden veroorzaken; dit dient ter geruststelling."

Bij het lezen van den brief was het angstzweet De Hoop uitgebroken. Hij wist niet wat te doen.

De man niet ontvangen zou zeker een dwaasheid zijn, want iemand die uit het verre Zuiden komt om wraak te nemen, zal zich niet met de boodschap „Meneer is er niet" laten wegzenden. Zijn particuliere adres wist de man natuurlijk ook, ontving hij hem niet hier, dan zou hij aan zijn woning komen. . . . . De wraak, hoe zou die zijn? Schaking van zijn dochter misschien. . . . . Egoïstisch? Was hij egoïstisch? Neen, hij deed alles alleen voor zijn dochter. . . . .

De politie opbellen. . . . 't Had veel voor, maar nog veel meer tegen, want zulk soort kerels waren meestal veel gladder dan de justitie en misschien was het slot van de historie dat de politie hèm te pakken nam. . . .

De Hoop keek voortdurend door het venster van zijn bureau, dat uitzag op de Keizersgracht. Telkens als iemand de stoep opkwam, schrok hij, luisterde aan de deur van het bediendenkantoor en was niet eer gerust, vóór hij gehoord had, dat de bezoeker aan de bank moest zijn.

Een auto hield voor zijn deur stil. Weer sprong De Hoop van zijn stoel op en liep naar het venster. Een sjiek gekleede, lange heer met bruin gelaat stapte uit den wagen, gaf aan den chauffeur een instructie, kwam toen de stoep op en onmiddellijk daarna werd de deur van De Hoop's privé-kantoor geopend en kwam de man zijn bureau binnen.

„Hiernaast is het bureau!" riep De Hoop.

„Wat zegt U?" vroeg de ander in het Fransch.

„Dat hiernaast de ingang is, en U zich eerst moet laten aandienen," antwoordde De Hoop.

„Oh, dat weet ik, ik heb me eerst op de hoogte van Uw particuliere en zakelijke aangelegenheden laten brengen, alvorens wij een onderhoud zouden hebben. Kijk, dat heb ik gedaan, omdat ik van U verwacht dat U misschien wel zult trachten mij om den tuin te leiden en daartegen wil ik gewapend zijn. Zoo weet ik b.v. dat Uw passief ongeveer twee ton bedraagt en Uw actief nauwelijks één ton. U behoeft niet te schrikken en nog minder het te ontkennen, want ik heb zelf van den meest bekenden en handigen detective het spel gewonnen. . . ."

KRIJGSGEVANGEN INVALIDEN IN ZWITSERLAND.

De aankomst van Fransche invaliden onder geleide van een Zwitsersch sergeant (links op de foto).

De Hoop werd lijkbleek en moest zich aan een stoel vasthouden om zijn ontroering meester te worden.

„Kom, laten we er bij gaan zitten De Hoop. Voorloopig is mijn naam nog Prince de Monnaie. . . . U zult wel van mij gehoord hebben. U stond er op dat Uw dochter Napels onmiddellijk verliet omdat U bang was dat zij met een avonturier zou trouwen. . . . zoo iets is niet fatsoenlijk niet waar? Ik zou precies zoo gehandeld hebben!. . . . Ik had zelfs eerder dan zij bij U kunnen zijn. Maar vóór ik U een bezoek bracht, wilde ik me eerst op de hoogte stellen van uw moraliteit, of U wel waardig was mijn wettelijke schoonvader te worden. . . . Jongen, onder ons gezegd, door werken ben je van loopjongen ook geen bankier geworden hè? . . . . We zijn dus beiden avonturier, dat is te zeggen ik in gunstigen en jij in den meest ongustigen zin des woords."

De Hoop zag bleek van ingehouden woede en brulde den „Prince" toe: „Hoeveel geld moet je hebben, want daar is het je om te doen."

„Neen, geld heb ik van jou niet noodig. . . . Ik kom je vragen of je er bij blijft je dochter te dwingen met mij geen relaties te onderhouden?"

„Als je mij eerst zegt wie je bent zullen we verder zien. . . . . Prince de Monnaie is je naam niet. . . . .!"

„Neen, maar vóór je mijn vraag beantwoord hebt, zeg ik je mijn waren naam niet. Ik geef je een minuut den tijd. . . . Je dochter heeft mij lief, en ik haar, maar als je toestemt zie je haar niet terug, want in de onmiddellijke nabijheid van zoo'n gewetenloozen schurk als jij bent, zou zoo'n lief blond kind met zoo'n zacht karakter bederven."

„Kerel,". . . . . stoof De Hoop op, „jij bent een ploert, als je niet maakt dat je wegkomt, schel ik de politie op."

„Ga je gang, dan kunnen we met de politie eens gezellig over de geheimzinnige verdwijning van een paar Canadians spreken, en als ik dan nog al de vorderingen die tegen je loopen opkoop, nu, dan kunnen we nog veel plezier van elkaar beleven.

Ik zeg dit niet om je te dwingen om in een huwelijk met je dochter toe te stemmen. Als je weigert ga ik weer heen en ik zeg je alleen wie ik ben, maar bedenk wel dat je daarna je eenmaal genomen besluit niet meer kan herroepen. Nogmaals wijs ik je erop, dat wanneer je toestemt er voor jou absoluut geen financieel voordeel aan ons huwelijk verbonden is. Ik denk er zelfs niet aan je te helpen, wanneer je debacle komt. . Nu, wat is je antwoord. . . .?"

(Wordt vervolgd.)

KRIJGSGEVANGEN INVALIDEN IN ZWITSERLAND.

De enthousiaste ontvangst der Duitschers. Het publiek reikt hun sigaren, versnaperingen enz.

(foto's Kraal en Bopp Rhotoatelier, Lucerne).